

pöld aias illa laiemaks, ja moodus läks rohkemaks, et temmal ennesel ja temma lastel ja laste lastelgi leiba kül olli.

Monne aasta pärast, kui nälg ja tühhi wannematte wendade kätte tulnud, said nemmad norema rikkussest kuulda ja läksid tedda waatma. Seal näggid pöllud ümbertingi kalli wiljaga ja mihkodega käetud, ja kuulsid leikajatte diskamist väljal; sest see olli otse wiljakorjamisse aeg.

Süs ehmatasid wennad õrra, ja ütlesid isseküskis: Meie olleme pahhaste teinud, et issa andi põlgasime!

Öppet. Sann. 28 peat. 19 salm: Res omma Maad harrib saab leiba kül; agga kes tühjad asjad tagavaiaab, saab waelust kül.

2. Juminala põllutd.

üks tallomees, Otto nimmi, rápis ühel páral omma nabri Hanso wasto: Ouen

nüüd jo mitto aastat sind ja so ellotvisid tähele pannud; agga pannin ikka ühhe asia, mis sinnust leidsin, immeeks, ehe sedda kül wågga kido wårt kombeks pean. Sa oled, wend! monda önnervahhetamist tunnud ja paljo villetsust ja furjastust on sinnule ja so ommastele juhtunud; agga ollid ikka ühhesugune, ning rahho ja rõõm paistab so silmist ja so wisidest, ni häästi kuriel kui häil paitwil. Öppeta mind, kuidas sedda juuad!

Hans naerotas selle kõnne peale ja ütles Otto wasto: Sedda woin monne sannaga öölda. Sedda mind öppetab minnu põlumehhe ammet, ja mo iggapäivane tõ. Wata! ma arwan isseenast ja omma else põllutd sarnatseks.

Otto watis selle kõnne peale Hanso siimi, kui ep olleks temma sest arro sanud. Süs lissas Hans weel selletusseks jure: Wata, wend! kui tulleb villetsust, süs mõtlen adra ja äkkede peale. Need lõb-